

POLSKI INSTYTUT SPRAW
MIĘDZYNARODOWYCH

POLSKIE
DOKUMENTY
DYPLOMATYCZNE

1972

POLSKIE DOKUMENTY DYPLOMATYCZNE

1972

REDAKTOR
Włodzimierz Bołodziej

WSPÓŁPRACA
Piotr Długolecki

江苏工业学院图书馆

藏书章

POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH
WARSZAWA 2005

© POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH

www.pism.pl

K O R E K T A

Maria Konopka-Wichrowska

I N D E K S O S O B O W Y

Maria Konopka-Wichrowska

I N D E K S R Z E C Z O W Y

Piotr Długolecki

R E D A K C J A T E C H N I C Z N A

Dorota Dołęgowska

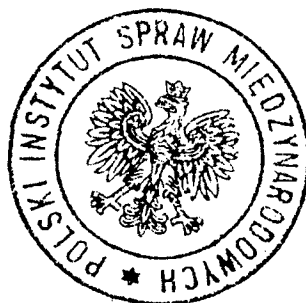
P R O J E K T O K Ł A D K I

Dorota Dołęgowska

I S B N 8 3 - 8 9 6 0 7 - 0 0 - X

POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH
UL. WARECKA 1A, 00-950 WARSZAWA

P
D
D

POLSKIE DOKUMENTY DYPLOMATYCZNE

KOMITET REDAKCYJNY

Przewodniczący
Ryszard Stemplowski

Wiceprzewodniczący i redaktor naczelny
Włodzimierz Borodziej

Członkowie zwyczajni

Juliusz Bardach, Jerzy W. Borejsza, Stanisław Bylina, Sławomir Dębski,
Andrzej Garlicki, Bogdan Grzełoński, Magdalena Hulas,
Jerzy Kłoczowski, Aleksander Kochański, Jan Kopiec, Marek Kornat,
Andrzej Kunert, Zbigniew Landau, Piotr Łossowski, Paweł Machcewicz,
Andrzej Mania, Waldemar Michowicz, Andrzej Paczkowski,
Wojciech Rojek, Krzysztof Ruchniewicz, Jerzy Tomaszewski,
Piotr Wandycz, Wojciech Wrzesiński, Adam Zamoyski, Stanisław Żerko

Członkowie ex officio

dyrektor Archiwum Ministerstwa Spraw Zagranicznych – Marek Sędek
Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych – Daria Nałęcz
kierownik Biura Informacji Publicznej PISM – Piotr Biernacki

Sekretarz
Piotr Długolecki

W S T Ę P

Polska polityka zagraniczna w 1972 r. nie uległa większym zmianom. Najważniejsze wydarzenia to ratyfikacja 17 maja przez Bundestag układu PRL-RFN z 7 grudnia 1970 r., wizyty: prezydenta USA Richarda Nixona w Warszawie 31 maja – 1 czerwca i I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka we Francji 6–9 października oraz otwarcie granicy z NRD 1 stycznia. Coraz więcej uwagi poświęcano przygotowaniom do Europejskiej Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy oraz konsekwencjom rozszerzenia od 1 stycznia 1973 r. Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej. Trwały konflikty: wietnamski, blisko-wschodni i chińsko-radziecki.

STRUKTURA MSZ; ZMIANY W STOSUNKACH BILATERALNYCH

Struktura MSZ w roku 1972 także w zasadzie się nie zmieniła. Departament I zajmował się stosunkami z ZSRR i innymi „krajami demokracji ludowej”, IV – Europą Zachodnią, III – przede wszystkim USA, ale też Kanadą i Ameryką Łacińską. Sprawy tzw. Trzeciego Świata znajdowały się w gestii departamentów II (kraje Azji, Australii i Oceanii) i V (kraje Bliskiego Wschodu i Afryki)¹.

Strukturę ministerstwa, podstawowe jednostki organizacyjne i ich podporządkowanie poszczególnym członkom kolegium MSZ² przedstawiają dokumenty i schemat w aneksach.

¹ Podstawowe informacje o strukturze Ministerstwa Spraw Zagranicznych zawiera praca Krzysztofa Szczepanika, *Dyplomacja Polski 1918–2000. Struktury organizacyjne*, „Askon”, Warszawa 2000. W odniesieniu do roku 1972 nie są one, niestety, ścisłe (s. 120 i n., 133–137).

² Zachowały się protokoły tylko z pierwszych posiedzeń kolegium w lutym i marcu; Archiwum Ministerstwa Spraw Zagranicznych (dalej AMSZ), Gabinet Ministra (dalej GM) 8/76.

Przy ministrze spraw zagranicznych działały ponadto Komisja do spraw Informacji i Propagandy za granicą oraz wspólna komisja MSZ i MHZ do spraw integracji placówek zagranicznych. Prowadzone były prace nad programem Poddyplomowego Studium Służby Zagranicznej oraz nad wspólnym systemem informatycznym MSZ, Wydziału Zagranicznego i PISM³.

Prócz odnotowanego w dokumentach nawiązania stosunków z Australią, Bangladeszem i RFN oraz przejściowego zerwania stosunków z Pakistanem, doszło do nawiązania stosunków z Gujaną (10 lipca), Kamerunem (14 marca), Kongo (19 grudnia), Ruandą (20 maja) i Tajlandią (14 listopada)⁴. Ustanowione zostały konsulatory generalne, między innymi w Lipsku (2 czerwca), Nowym Jorku (1 grudnia) i Zagrzebiu (1 października).

PODSTAWA ŹRÓDŁOWA I KRYTERIA WYBORU

Polskie dokumenty dyplomatyczne to źródła pisane dotyczące stosunków Polski z zagranicą, wytworzone przez polskie organy władzy, instytucje publiczne, prasę, partie polityczne i inne organizacje społeczne, bądź dokumenty przechowywane w zespołach archiwalnych tych podmiotów. Kwerenda objęła akta z 1972 r. przechowywane w Archiwum Ministerstwa Spraw Zagranicznych (dalej AMSZ) i Archiwum Akt Nowych (dalej AAN)⁵. Ogromna większość przejranych dokumentów opatrzona była klauzulą „tajne”.

W pierwszym z wymienionych archiwów znajduje się spuścizna aktowa MSZ uporządkowana według protokołów zdawczo-odbiorczych, których oznaczenia służą obecnie jako sygnatury archiwalne. Akta te były przedmiotem brakowania mającego decydujący wpływ na obecny stopień zachowania dokumentacji ministerstwa⁶. Jest ona w sumie obfita, brak śladów usuwania – na przykład z przyczyn politycznych – akt określonych spraw czy osób.

³ Materiały różne, AMSZ GM 34/75, O-22.

⁴ Wydawnictwo *Stosunki dyplomatyczne Polski. Informator*, Departament Archiwum i Dokumentacji Historycznej Ministerstwa Spraw Zagranicznych, t. 3: 1944–1978 r. (Warszawa 1979), t. 5: 1944–1979 r. (Warszawa 1982) nie odnotowuje nawiązania stosunków z Ruandą w 1972 r., informuje natomiast o opublikowaniu takiej decyzji 10 lipca 1965 r. (t. 5, s. 270).

⁵ Podobnie jak w wypadku większości zagranicznych wydawnictw dyplomatycznych, kwerenda nie objęła materiałów wytworzonych przez wywiady cywilny i wojskowy.

⁶ Podział na kategorie: A – przechowywane wieczyste, B – przechowywane przez okres kilku do kilkunastu (najczęściej 10) lat, oraz C – przeznaczone do natychmiastowego brakowania.

Niemniej odnosi się wrażenie, że przy brakowaniu zasobów aktowych różnych departamentów kierowano się skrajnie odmiennymi zasadami. Wydaje się, że zniszczono szczególnie dużo akt dotyczących Związku Radzieckiego i Ameryki Południowej; w zbiorach departamentów I i III ocalało ich niewiele⁷. Sporo materiału, także wytworzonego przez inne departamenty, zachowało się natomiast w zbiorach Departamentu Studiów i Programowania oraz w Gabinetie Ministra.

Osobną kolekcję AMSZ stanowią tzw. depesze (szyfrogramy), wymieniane między Warszawą a placówkami. Szyfrogramy z 1972 r. nie były brakowane. W wypadku największych placówek zachowało się po kilkaset (500–600) nadanych do Warszawy oraz niewiele mniej (300–400) wysyłanych z alei Wojska Polskiego (siedziby ministerstwa)⁸. Zawierają wiele informacji organizacyjnych i personalnych, nieistotnych z punktu widzenia wydawnictwa (sprawy płacowe i gospodarcze placówki, odwołania, awanse, urlopy), stanowią jednak – wobec daleko idącego wybrakowania akt departamentów terytorialnych – źródło bezcenne. Jego dodatkowym walorem jest zwiezłość wypowiedzi, istotnie wyróżniająca ten zasób spośród innych rodzajów dokumentów zgromadzonych w AMSZ.

W AAN przechowywane są między innymi materiały Biura Politycznego KC PZPR, Sekretariatu KC, Kancelarii Sekretariatu, sekretariatu I sekretarza i Wydziału Zagranicznego oraz – w zespole Urzędu Rady Ministrów – Prezydium Rządu. Choć z AAN pochodzi nie więcej niż jedna czwarta dokumentów wybranych do druku, mają one często – chociażby ze względu na dominację organów PZPR w strukturze decyzyjnej – znaczenie kluczowe; pokazują na przykład dalsze losy notatek przygotowywanych w MSZ dla instancji KC PZPR, czyli rozstrzygnięcia polityczne na podstawie materiałów opracowanych przez dyplomatów.

Akta KC PZPR są ważne i dlatego, że pewna ich część, odnosząca się do kontaktów międzypartyjnych i spotkań partyjno-państwowych, najwyraźniej nie trafiała nawet do Gabinetu Ministra Spraw Zagranicznych.

Niewiele dokumentów wybranych do publikacji wytworzył Wydział Zagraniczny KC, co potwierdza hipotezę, że instytucja ta miała dla decydentów charakter usługowy, a sporą część pracy jej funkcjonariuszy pochłaniała

⁷ Wybrakowane zostały niemal wszystkie akta odnoszące się do najważniejszych krajów Ameryki Południowej – Argentyny i Brazylii. Zachowało się natomiast sporo dokumentów dotyczących Wenezueli.

⁸ Najwięcej szyfrogramów wysłała w 1972 r. ambasada w Pekinie (825).

organizacja urlopów dla polskich i zagranicznych działaczy partyjnych⁹; materiał merytoryczny przedkładany decydom w ogromnej większości pochodził z MSZ. Stosunkowo mało ciekawe okazały się również dokumenty wytworzone w Wydziale Zagranicznym, odnoszące się do stosunków PZPR z innymi partiami komunistycznymi, wśród których szczególnie aktywne były ugrupowania komunistyczne Trzeciego Świata, ubiegające się o subwencję partii polskiej. Do druku zakwalifikowanych zostało tylko kilka dokumentów Prezydium Rządu. Jeśli chodzi o sprawy zagraniczne, zajmowało się ono niemal wyłącznie stosunkami gospodarczymi, niebędącymi przedmiotem zainteresowania wydawnictwa, a decyzji politycznych właściwie nie podejmowało. Rolę Prezydium jako organu wykonawczego Biura Politycznego w zakresie stosunków ekonomicznych z zagranicą ilustruje chociażby to, że projekt programowego – czyli politycznego – wystąpienia premiera w sprawie RWPG dyskutowany był na posiedzeniu Biura, a nie rządu.

Przedstawione dokumenty ułożone zostały w porządku chronologicznym¹⁰. Jednym z kryteriów ich wyboru do druku była zasada proporcjonalności i ilustracji: mimo że akt dotyczących Czechosłowacji czy NRD jest w archiwach wielokrotnie więcej niż dotyczących na przykład Australii czy Iraku, staraliśmy się uwzględnić także kraje mniej ważne, zamieszczając choćby po jednym związanym z nimi dokumencie.

Wybór dokumentów odzwierciedla wreszcie wagę problemów widzianych z Warszawy, w pewnym stopniu także stopień zależności Warszawy od Moskwy – trudno sobie wyobrazić, by bez tej zależności tyle miejsca zajęły sprawy chińskie. Nie znaleziono natomiast większej liczby ciekawych dokumentów na temat „nowej polityki” wobec Polonii, co trudno zrozumieć, jako że u progu lat siedemdziesiątych temat ten niewątpliwie należał do ważnych. Kilka dokumentów dotyczy organizacji obrotu z zagranicą, akurat bowiem w 1972 r. poświęcono mu stosunkowo dużo uwagi.

⁹ Zob. Włodzimierz Borodziej, *Wydział Zagraniczny*, w: Andrzej Paczkowski (red.), *Centrum władzy 1948–1970*, ISP PAN, Warszawa 2003, s. 51–80.

¹⁰ Pierwotnie planowany był podział rzeczowo-chronologiczny, często jednak niemożliwe okazywało się jednoznaczne przypisanie dokumentu któremuś z wybranych haseł: jeżeli np. negocjatorzy polscy rozmawiali z Kanadyjczykami niemal wyłącznie na temat EKBiW lub przyjmowali instrukcje radzieckiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych w sprawie interpretacji układu berlińskiego z 3 września 1971 r., związane z tym dokumenty mogły się znaleźć zarówno w dziale stosunków dwustronnych PRL – Ameryka Północna i PRL – ZSRR, jak i w częściach poświęconych stosunkom wielostronnym oraz Europie Zachodniej.

Oprócz kryteriów rzeczowych, pewną rolę w wyborze materiałów do druku odegrały względy formalne; chodzi tu przede wszystkim o długość tekstów, czyli o korelację między długością a treścią. Poza szyfrogramami, liczącymi na ogół od kilku wierszy do 2–3 stron, najwyraźniej nie przywiązywano większej wagi – także w MSZ – do zwięzłości dokumentów. Przykład szedł z góry: spotkania szefów państw czy rządów, dziś z reguły krótkie i ujmowane w co najwyżej kilkunastu notatkach, trwały godzinami, rozmówcy interesowali się żniwami i opowiadali o przebiegu ostatniego zjazdu partii bądź plenum. Odpowiednio długie są notatki – i tak zapis ze spotkania Gierek–Żiwkow 9 października zajmuje 33 strony maszynopisu, a z rozmowy Gierek–Tito 20 czerwca – 24 strony. Z akt niektórych spotkań na szczycie udało się wyodrębnić kilka lub kilkanaście stron wnoszących coś nowego do tematu, z dokumentacji innych spotkań (jak wspomniana rozmowa Gierek–Żiwkow¹¹) – nie. Także z materiałów studyjnych, notatek i różnych dokumentów zawierających tu i ówdzie ciekawe wątki trzeba było wielokrotnie rezygnować, ponieważ ich zawartość informacyjna była niewspółmierna do długości, a publikowania krótkich fragmentów staraliśmy się unikać (zob. Opracowanie dokumentów). Pominęto też w tomie dokumenty, które powtarzały w rozwlekłej formie wiadomości zawarte w innych przekazach, przede wszystkim w szyfrogramach.

Stosunkowo skromne miejsce w wybranych materiałach zajmują wewnętrzne skutki polityki zagranicznej. Pojawiają się na przykład wtedy, kiedy mowa o ograniczeniach wolności wypowiedzi w czasie wizyty Nixona cudzoziemców studiujących w Polsce lub w przytaczanych atakach polskiej prasy na ChRL; zrezygnowano jednak z publikacji obszernych dokumentów pokazujących konsekwencje otwarcia granicy PRL–NRD dla polskiego rynku wewnętrznego czy bilansu płatniczego. Relacja wartości informacyjnej do długości dokumentu była w tym wypadku argumentem równie ważnym jak okoliczność, że wydawnictwo nasze nie dokumentuje zewnętrznych aspektów polityki gospodarczej PRL; gdyby przyjąć taki cel, lwia część publikacji stanowić powinny protokoły Prezydium Rządu.

Wydawnictwo udostępnia źródła niepublikowane; nieliczne materiały ogłoszone drukiem w trakcie prac nad tomem zostały opatrzone odpowiednią adnotacją. Nie zawiera większości oficjalnych dokumentów polityki zagranicznej PRL z 1972 r.: umów, komunikatów, konwencji, deklaracji, oświadczeń. Komunikaty Polskiej Agencji Prasowej o wizytach międzypaństwowych

¹¹ Zapis rozmowy w AMSZ Dep. I, 17/77, w. 2, B-220-5.

zamieszczane były w prasie, inne oficjalne dokumenty opublikowane zostały w *Zbiorze dokumentów PISM* za 1972 r. i lata następne.

Informację o ważniejszych umowach bilateralnych zawiera aneks nr 3.

OPRACOWANIE DOKUMENTÓW

Źródła publikowane są zasadniczo w całości. Wyjątek stanowią dokumenty zdominowane przez ideologię, zawierające powtórzenia (czasami liczne nawet w obrębie jednostki), źródła wielowątkowe (jak wzmiankowane rozmowy pierwszych sekretarzy, dotyczące tylko częściowo stosunków międzynarodowych) i protokoły posiedzeń organów kolegialnych (noszące podobne cechy). Dokumenty z 1972 r. charakteryzuje, jak już wspomniano, koncentracja na sprawach gospodarczych. Siłą rzeczy są one często szczegółowe, obszernie przedstawiają problemy różnych gałęzi przemysłu i do tematu „polityka zagraniczna PRL” wnoszą niewiele lub nic. Starano się wybrać te, która dają pogląd na polityczne tło decyzji ekonomicznych lub na rangę spraw ekonomicznych w stosunkach z danym krajem. Skrótów zaznaczono nawiasem kwadratowym.

Dokumenty zamieszczone w tym tomie to bez wyjątku maszynopisy. Nie zaznaczono, czy chodzi o kopię, drugi lub piętnasty egzemplarz. Opuszczone zostały rozdzielniki. Rozdzielnik „pilnej notatki” i „notatki informacyjnej” obejmował zwykle od kilkunastu do kilkudziesięciu nazwisk. Zależnie od znaczenia tematu i zakresu kompetencji, materiały takie otrzymywali członkowie i zastępcy członków Biura Politycznego i Sekretariatu KC PZPR, wybrani członkowie Prezydium Rządu, wiceministrowie spraw zagranicznych, kierownik i zastępca kierownika Wydziału Zagranicznego KC, dyrektorzy zainteresowanych departamentów MSZ, ministrowie i wiceministrowie innych resortów oraz szefowie urzędów centralnych.

W „główce” dokumentu podano jego wystawcę. Brak takiej informacji przy „pilnych notatkach” i „notatkach informacyjnych”, gdyż były sporządzane tylko przez MSZ. Jeżeli materiały przedstawiane były Biuru Politycznemu i Sekretariatowi, a dokument nosi tego ślady w postaci odpowiedniej pieczętki lub dekretacji, zostało to odnotowane w przypisie. Opuszczono adnotacje „za zgodność”.

Niektóre publikowane dokumenty to projekty. Adnotacja taka oznacza, że nie natrafiono na wersję zaakceptowaną i rozesłaną do odbiorców. Nie oznacza jednak, że wersja taka nie istnieje i nie zostanie znaleziona podczas dalszych kwerend.

XII

Na ogół nie zamieszczano pism przewodnich. Jeżeli się zachowały i zawierają istotne dla dokumentu informacje, podano je w pierwszym przypisie.

Większość publikowanych dokumentów miała charakter tajny i klauzulę tę reprodukowano. Nie przytaczano sygnatury nadanej przez wystawcę, podano natomiast archiwalną, pod którą można dokument odnaleźć.

W sygnaturach archiwalnych MSZ, „główkach” i przypisach pominięto datę roczną. Wszystkie opublikowane dokumenty wystawione zostały w roku 1972. Jeżeli nie podano innej daty, wydarzenia wspomniane w przypisach miały miejsce w tym samym roku.

Przypisy rzeczowe, wzorem większości podobnych wydawnictw, ograniczone zostały do informacji podstawowych, lecz rozbudowany indeks rzeczowy i indeks osobowy powinny ułatwić czytelnikowi orientację w całości materiału. Jeżeli dana sprawa pojawia się jako hasło w indeksie rzeczowym, nie podano w przypisie innych dotyczących jej dokumentów. Konstrukcja tego indeksu przedstawiona jest osobno (s. 749).

Wykaz skrótów zastępuje ich tradycyjne rozwinięcie w tekście w nawiasach kwadratowych.

PRZYPISY LITEROWE

Cechy charakterystyczne dokumentu – podkreślenia czy uwagi na marginesie – zaznaczone są za pomocą przypisów literowych:

- ^a...^a tak w tekście,
- ^b...^b komentarz odręczny,
- ^c...^c odręczna poprawka w tekście lub dopisek,
- ^d...^d podkreślenie odręczne,
- ^e...^e zakreślone na marginesie,
- ^f...^f podpis odręczny,
- ^g...^g podpis nieczytelny,
- ^h...^h przekreślone,
- ⁱ...ⁱ tekst nieczytelny,
- ^j...^j znak zapytania.

Autorstwo ogromnej większości poprawek i podkreśleń jest trudne do ustalenia.

Nie ingerowano w oryginalny styl dokumentów, jedynie w miejscach, gdzie jego szczególna niezręczność bądź opuszczenie wyrazu uniemożliwiają zrozumienie tekstu, wprowadzono przypis literowy „...”. Przypis ten, prócz podkreślenia miejsc niezrozumiałych, stosowany był także do wskazania na najbardziej rażące błędy rzeczowe (kiedy np. I sekretarz KC PZPR ujawnia brak znajomości historii Polski w XX wieku – dok. 126) czy specyficzne cechy protokołu PRL („tow.” Dyżma Gałaj – dok. 5).

Zachowano oryginalne przypisy w dokumentach oznaczone literą x.

KOREKTA JĘZYKOWA

Ingerencje korektorskie polegały na wstawieniu znaków interpunkcyjnych i diakrytycznych oraz poprawieniu oczywistych błędów i usterek literowych i ortograficznych (głównie związanych z pisownią „nie” z rzeczownikami odczasownikowymi i imiesłowami, a także z odmianą nazwisk obcych). Ich zachowanie przyniosłoby korzystającym niewielki pożytek. Zachowane zostały natomiast nieprawidłowo użyte wielkie litery, ich nadmiar w dokumentach urzędowych bowiem rządził się i rządzi własnymi prawami. Wprowadzając poprawki, kierowano się zasadami pisowni i interpunkcji obowiązującymi w roku 1972, zawartymi w dostępnych wówczas słownikach (zatem jeszcze bez zmian uchwalonych przez Komisję Kultury Języka Polskiego PAN w czerwcu 1971 r.). Pojawiające się w dokumentach nazwiska obce, które dziś mają inny zapis, umieszczono w indeksie z odsyłaczem do nowej wersji. Nie zmienialiśmy oryginalnej spolonizowanej pisowni obcych nazwisk (np. Sztrougał zamiast Štrougał), dodawaliśmy natomiast brakujące znaki diakrytyczne i akcenty, których nie miały używane w 1972 r. maszyny do pisania (np. Ceaușescu zamiast Ceausescu).

PODZIĘKOWANIA

Należą się one wszystkim pracownikom Archiwum Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Archiwum Akt Nowych. Ze szczególną wdzięcznością wspominamy pomoc, jakiej udzielili nam w trakcie kwerendy w AMSZ pani Małgorzata Mroczkowska oraz panowie Szczepan Ściborek i Mikołaj Morzycki-Markowski. Podziękować pragniemy również dyrektorowi AMSZ Markowi Sędkowi oraz wicedyrektorowi dr. Tadeuszowi Szumowskiemu, którzy wykazali ogromną życzliwość dla projektu. Za pomoc dziękujemy także Naczelnemu Dyrektorowi Archiwów Państwowych prof. Darii Nałęcz oraz wicedyrektorowi dr. hab. Władysławowi Stępniakowi.

XIV

W opracowywaniu pierwszych części uczestniczyła pani Joanna Chodor. Za uwagi szczegółowe, korekty i pomoc w wyszukiwaniu informacji dziękujemy serdecznie Henry'emu Andreasenowi, Michałowi Barcikowskiemu, dr. hab. Jerzemu Kochanowskiemu, dr. Piotrowi Majewskiemu, Jolancie Pawłowskiej, prof. Janowi Rowińskiemu i prof. Mieczysławowi Tomali. Osobne podziękowania należą się dr. hab. Aleksandrowi Kochańskiemu oraz koleżankom i kolegom z Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych.

Włodzimierz Borodziej

SPIS TREŚCI

WSTĘP	VII
LISTA DOKUMENTÓW	XVII
DOKUMENTY	I
ANEKSY	7 2 7
WYKAZ SKRÓTÓW	7 4 3
INDEKS RZECZOWY	7 4 9
INDEKS OSOBOWY	7 6 7

L I S T A D O K U M E N T Ó W

nr	data	tytuł-treść	strona
1	3 stycznia, pilna notatka	Stanowisko PRL wobec konfliktu indyjsko-pakistańskiego: poparcie dla Indii i zapowiedź uznania Bangladeszu.	3
2	4 stycznia, notatka Departamentu Studiów i Programowania	Projekt wprowadzenia stałych konsultacji ekspertów, wiceministrów i Rady Ministrów Spraw Zagranicznych, zorganizowania stałego sekretariatu oraz wspólnego Instytutu Spraw Międzynarodowych państw-stron Układu Warszawskiego.	4
3	6 stycznia, notatka Departamentu II	Niezadowolenie MSZ z ambasadora w Islamabadzie, kierującego się „osobistą interpretacją interesów Polski na subkontynencie”.	6
4	7 stycznia, szyfrogram ambasadora w Moskwie	„Duże zdziwienie” KC KPZR planowaną wizytą astronautów amerykańskich w Polsce.	8
5	7 stycznia, notatka z narady u premiera	Polityka wobec RFN: zaniepokojenie władz liczbą chętnych do wyjazdu stałego. Decyzje w sprawie ograniczenia wydawania zezwoleń i sterowania przebiegiem emigracji.	9
6	8 stycznia, szyfrogram dyrektora Departamentu I do ambasadora w Moskwie	Wyjaśnienia w sprawie wizyty astronautów amerykańskich.	13

LISTA DOKUMENTÓW

7	12 stycznia, szyfrogram wiceministra Trepczyńskiego do wiceministra Spasowskiego Uznanie Bangladeszu przez PRL; konieczność załagodzenia kontrowersji z Pakistanem.	14
8	13 stycznia, MSZ do polskiego przedstawiciela w RWPG Poparcie dla projektu zacieśnienia współpracy Finlandii z RWPG.	15
9	14 stycznia, notatka Wydziału Propagandy, Prasy i Wydawnictw Przygotowania organizacyjne do wizyty kosmonautów amerykańskich w Polsce, m.in. do ograniczenia jej publicznego oddźwięku.	16
10	15 stycznia, szyfrogram ministra spraw zagranicznych Informacja dla placówek o uznaniu Bangladeszu i zerwaniu stosunków przez Pakistan.	18
11	15 stycznia, notatka szefa przedstawicielstwa handlowego w Kolonii oraz uwagi Departamentu IV Nowe zachodnioniemieckie oceny układu z Polską na tle całości polityki wschodniej RFN.	20
12	17 stycznia, minister obrony narodowej do ministra spraw zagranicznych (fragmenty) Niektóre aspekty polityki wojskowej RFN: antykomunistyczny i nacjonalistyczny charakter Bundeswehry, jej wrogość wobec polityki Brandta i znaczenie tradycji Wehrmachtu.	22
13	19 stycznia, szyfrogram ambasady w Budapeszcie Sceptyczny stosunek Węgrów do polskiej propozycji otwarcia granicy.	25
14	24 stycznia, szyfrogram szefa przedstawicielstwa handlowego w Kolonii Ograniczony wpływ wyjazdów z Polski na ratyfikację układu warszawskiego w RFN; podejrzenie istnienia porozumienia między rządem i opozycją.	26
15	25 stycznia, notatka MSZ i MHZ (fragmenty) Perspektywa wzrostu znaczenia EWG jako zagrożenie dla handlu i polityki zagranicznej PRL.	27
16	25 stycznia, szyfrogram dyrektora Departamentu IV do ambasadora w Londynie Utrzymanie dostaw węgla do Wielkiej Brytanii mimo sympatii dla strajku górników brytyjskich.	35
17	27 stycznia, ambasada w Berlinie do MSZ Pozytywna ocena VI Zjazdu PZPR przez kierownictwo SED.	36

XVIII